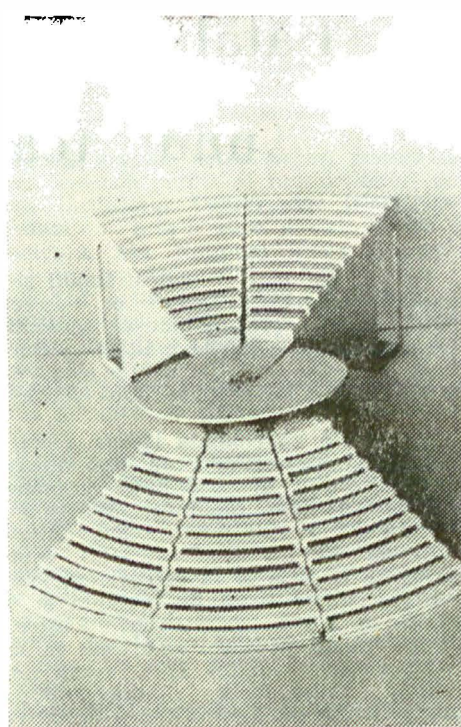

Solemnitatea poeziei

Dacă anii ar avea nume, anul acesta s-ar chema Eminescu. Și pentru noi încă ar fi puțin. Căci dacă și cultura și literatura unui popor ar avea nume, ale noastre tot Eminescu s-ar chema. Sintem, astfel, printre popoarele privilegiate care își au un zeu protector, o proiecție de geniu pe cer, cerul în care Lucafărul își strălucește nemurirea, sfidând timp și spațiu. În anul Eminescu, toate cîte gîndim, creăm, trăim, spiritual-valoric, îi sint lui închinăte. O sărbătoare continuă cunoaște viața literară, culturală, la toate nivelurile sale.

Din amploarea manifestărilor care au omagiat Poetul, opera Eminescu (libret — Gheorghe Buluța, muzica — Paul Urmuzescu) este un eveniment și prin singularitate — primul spectacol de operă, cu un program ambițios: să marcheze personalitatea Poetului în epocă, punctînd cîteva din momentele importante ale vieții sale, să creeze **imaginea Eminescu**, interferență între creator și operă, păstrînd omeneșul, amplificînd polii demiurgici pe care existența lui s-a ridicat spre eternitate. Orice apropiere de Eminescu trebuie salutată, și probabil că nu vom înceta să ne apropiem de el, deși atîta spațiu ne va despărți întoldeauna, deși el va avea mereu ceva de necuprîns, de neatîns. Nu mai puțin important este cum ne apropiem de Eminescu. El merită cele mai frumoase cuvinte, spectacole de cea mai înaltă ținută. Sub umbra stelei de sus, copleșiți de lumina în care intrăm cu ce avem mai bun, cu dorința și conștiința artistică de a ne trimite, de aici, venerația, omagiul nostru va fi încă o plecăciune. Și chiar atunci cînd încercările nu ating acele cote artistice vizate, tot merită să ne apropiem de Eminescu, pentru că o facem adevărat și cu emoție. Spectacolul de operă **Eminescu** rezistă cel mai prin emoția și sensibilitatea cu care este conceput și pe care reușește să le transmită. Ion Caramitru, regizor de operă de această dată, pare principala animator al acestei montări de factură specială, îmbinînd poeticul cu dramaticul, construit pe o succesiune de tablouri care întregesc imaginea eminesciană prin sugestia realist-sociale ori metaforice. Întregul colectiv al Operei Române a lucrat cu pasiune și seriozitate, bine îndrumat de Ion Caramitru, a cărui mal veche preocupare pentru descoperirea tonalităților poeziei eminesciene îi permite atingerea de înțelesuri și interpretări originale.

Decorul conceput de Dan Jitianu pentru opera Eminescu

Unul din punctele de forță ale spectacolului este concepția scenografică, de mare poezie și penetrație emoțională, servind ideea-program a reprezentației, conform căreia Poetul se confundă cu Hyperion, povestea vieții fiind sublimată de povestea operei; planul real este învăluit de cel metaforic, cerul coboară, pămîntul urcă, aerul are transparență, lumina, mister și gravitate. Multe momente ale spectacolului se petrec în solemnităte, culminînd în final cu o parabolă scenografică investită de regizor cu multiple sensuri și chei artistice. Poetul domină Omul, atmosfera are inefabil și forță, scenele mai puțin reușite sint salvate de acele momente speciale în care baletul Hyperion-Cătălina, muzica și aranjamentul coregrafic tensionează, sensibilizează și înalță.

Chiar dacă libretul nu convinge în totalitate, cu toate micile amendamente vizînd mișcarea scenică a cîntăreților ori părțile trenante (în special actul II), opera **Eminescu** este un eveniment ce merită consemnat în cadrul manifestărilor dedicate marelui nostru Poet, fiind concepută și realizată cu respect și dragoste de Eminescu.

Carmen FIRAN